

Напередодні Дня Незалежності Україну відвідала міжнародна зірка — акторка, співачка і модель Міла Йовович. Після Помаранчевої революції наша країна стала досить привабливою для зірок, до того ж, бути українцем зараз модно, як ніколи. І хоча Міла не є етнічною українкою (її батько — югослав, а мати — росіянка), наша колишня співвітчизниця, яка мала помаранчевий колір волосся в «П'ятому елементі», може сміливо заявити про себе «Я — киянка!».

■ Міла Йовович.

КИЯНКА МІЛА ЙОВОВИЧ ТА ЇЇ АМЕРИКАНСЬКА МАТУСЯ

Інетта Гриньок

Як це може вона репрезентувати українську вроду ???

У серпні нинішнього року всі мас-медіа обговорювали приємну новину: Міла Йовович відвідає Київ і «Артек». На світовому екрані та подіумі «громадянка світу» Міла гідно репрезентує українську вроду. І ось сталося. Телевізор, преса й Інтернет потішили нас миловидними картинками: Міла ставить свічку в Києво-Печерській лаврі, Міла на Андріївському узвозі, Міла засновує Благодійний фонд допомоги талановитим дітям, Міла на святі в «Артеку», Міла співає українську пісню (щоправда, з сильним російсько-англійським акцентом). Обов'язкового зіркового піару в жанрі «припасти до джерел» було багато, але можна повірити, що зірці справді цікаво відвідати країну, де вона народилася і яку залишила в п'ятирічному віці. Звичайно, то не був свідомий вибір. Можливо, іноді Міла запитує себе, ким і де б вона була, якби у 1980 році її мати, Галина Логінова, не вирішила назавжди залишити СРСР через некомфортне існування на батьківщині, надмірну увагу влади, втручання суспільства у приватне життя, а також через кохання, власну амбітність і гаряче бажання змінити своє життя. Треба віддати належне цій жінці. Для такого кроку треба було мати неабияку рішучість і сміливість. Виїхати в невідоме чуже життя, а потім в ньому вижити і стати успішним — для цього недостатньо бути лише цілеспрямованим. Потрібні сильна воля і майже тваринна здатність виживати в будь-яких умовах.

Цю історію можна розповідати з двома інтонаціями. Перша — історія про те, як сувора і непомірно амбітна мати, розуміючи, що нікому не потрібна в новому житті, стала безжально експлуатувати малолітню дочку, заробляла гроші на її вроді, фактично позбавила Мілу дитинства, змусила важко працювати, стала її агентом, забезпечила собі безбідне існування та довела всім, що прославиться так чи інакше. Інтонація друга: любляча мати, яка мала успіх на батьківщині, пожертвувала всім, щоб вивести дитину із «совкової» країни. Аби забезпечити дочці велике майбутнє, мати зреклася власних амбіцій і стала жити життям своєї дитини, із зірки радянського кіно перетворилася на прибиральницю, щоб сплачувати за навчання доньки. Історія Міли — це історія Попелюшки, де доброю феєю, яка споряджає

дівчину на бал, і суворою мачухою, яка змушує бідне малюко працювати з ранку до світанку, виступає власна мати. Але виявляється, що одного без іншого не буває. Міла — self made у варіанті, що «зробила» її все-таки мати. Але одного бажання Галини було б недостатньо. Сама Міла стверджує, що ніколи не була маріонеткою в будь-яких руках, а з дитинства виховувалася як повноцінна особистість, яка робить власний свідомий вибір. Отже Йововичі, мати й донька, — це команда. А чоловік, який дав Мілі прізвище, став причиною від'їзду з СРСР, її власний батько, вже давно не член цього нескоримого тандему.

Попри всі судження, факти розповідають яскраву історію того, як усе відбувалося. Мати Міли, Галина Логінова, народилася в Дніпропетровську. 1972 року закінчила «український» курс ВДІКу (майстерня В. Белокурова). У 1980 році виїхала до Сакраменто, потім до Лос-Анджелеса. Зараз вона — агент доньки. Її вибрана радянська фільмографія складається з досить успішних і відомих фільмів: «Багато галасу даремно» (1973), «Тіні зникають опівдні» (1974), «Хто, як не ти?» (1975), «Мільйони Ферфакса» (1980). Галина завжди виділялася прикметною вродою. Вона була зіркою курсу, зіграла багато головних ролей. Усі чекали від неї великого майбутнього. Однокурсники згадують, що Галина вдягалася недорого, не шикувала, але завжди ходила з високо піднятою головою. Уже тоді молода Логінова була вражаюче цілеспрямованою людиною, яка з маніакальною наполегливістю долає будь-які перешкоди і домагалася свого. До Києва, на студію Довженка, Галина потрапила за розподілом. За плечима був гучний успіх — блискуча Беатріче з фільму Самсона Самсонова «Багато галасу даремно». Однак майже одразу почалися проблеми. Головною темою офіційних і неофіційних зборів на кіностудії стали стосунки молодої акторки з іноземним підданним. Адже на той час Галина вже зустрічалася з Богі Йововичем. Захоплення було сильним і взаємним. Здавалося, ніщо не змусить Галину й Богі зректися одне одного. До «вмовлянь» приєдналися люди у цивільному. Після одруження з Богі про головні ролі можна було забути. Сталося так, що Богі вперше побачив маленьку Мілу лише коли їй виповнилося одинадцять

місяців. Щоб зустрітися з чоловіком, іноді доводилося півроку «вибивати» візу. Коли Міла тяжко захворіла на менінгіт, Галина довго оббивала пороги, аби власті дозволили Богі, який до того ж за фахом педіатр, приїхати до СРСР, аби він зміг побачити власну доньку. Чаша терпіння була переповнена. Почалися проблеми з роботою. Останнім фільмом, в якому Галина знялася перед від'їздом до Лондона, де на той час проживав Богі Йовович, стали «Мільйони Ферфакса». Після втечі актриси картину заборонили. Невинний детектив із прибалтійськими зірками глядачі побачили за часів перебудови. Отже, у 1980 році в московському аеропорту, де Галину довго обшукували і навіть зняли з руки золоту обручку, звичайна радянська дитина Міла Йовович назавжди розпрощалася з СРСР. Про Москву, як і про Київ, вона нічого не пригадує. «Мені було всього чотири роки. Я майже нічого не пам'ятаю. Останній мій спогад про Росію: я йду з мамою на знімальний майданчик і мені хочеться бути такою ж вродливою, як мама».

«Я ніколи не хотіла жити життям, яким жила моя мати,» — так колись сказала подрузі Галина Логінова. У свою чергу, вона зробила все, щоб і Міла не жила тим життям, яким довелося жити їй самій. Можливо, навіть не уявляла, що все вийде саме так. Можливо, розраховувала саме на це, і не на менше.

Звичайно, Галина швидко усвідомила, що не потрібна в Америці. Зірка на батьківщині, у Новому світі вона була невідомою актрисою з СРСР. До того ж, позбутися сильного акценту було неможливо. Галина вирішила зробити ставку на Мілу і, як сама зазначає, «зробити з неї людину». Талановите і красиве малятко могло принести непогані дивіденди, до того ж мати щиро бажала дитині успіху. Так Міла стала «золотою рибкою». З раннього віку вона була годувальницею в сім'ї. Галина почала робити кар'єру дочці, донька давала матері надію. Вони допомагали і підтримували одна одну. Прокидалися вранці і їхали на старій машині через весь Лос-Анджелес назустріч майбутньому. Галина стала офіціанткою, прибиральницею. Міла ж ходила на кастинги, працювала, відвідувала курси з акторської майстерності, живопису, гри на гітарі, навчалася у вечірній школі для дітей, які працюють. Мати ходила за Мілою назирці. Якийсь час Логінова прислуговувала на віллі Брайяна Де Палми, тож він знімав маленьку Мілу надомашнє відео. Можливо, перші уроки акторської майстерності вона отримала саме від нього. З 9 років Міла почала зніматися у рекламних роликах, в 11 стала відомою фотомоделлю. Блискуча кар'єра почалася з гучного скандалу, до якого був причетний Ричард Аведон. Уславленого фотографа привабила незвична для цього віку чуттєвість дівчини, і він зробив серію її фотографій для журналу Mademoiselle. Коли видавець дізнався, що юній моделі лише одинадцять років, він зняв її фото з обкладинки, тому що це могло призвести до публічного розголосу. На що Аведон заявив, що ніколи не буде співпрацювати з журналом. Так Міла стала наймолодшою фотомоделлю. Отже, скандал пішов на користь кар'єрі. Кілька місяців у суспільстві точилися дискусії щодо експлуатації неповнолітніх в шоу-бізнесі. Але ім'я Міли запам'ятали. Коли фото Йовович потрапили до рекламного агентства Ргіта, протягом року 15 журналів розмістили її портрети на своїх обкладинках.

Стало зрозуміло, що саме час розширити поле діяльності і підкорити ще одну вершину, про яку Галина знає не з чужих

слів. У 1988 році Міла дебютує в кіно – в еротичній карті Залмана Кінга «Злиття двох місяців», де грає молодшу сестру Шерілін Фен. За рік знову роль в еротичному фільмі «Поверненні до блакитної лагуни», де наша героїня прийшла на зміну ще одній юній актрисі-моделі Брук Шилдс. М 14 років. В обох фільмах вона виглядає досить спокусливою дівчиною-підлітком, яка починає усвідомлювати свою сексуальність. Якби в той час знімали «Лоліту», Міла була б першою претенденткою на роль звабливої німфетки.

Міла, як і вже згадана Брук Шилдс, майже паралельно почала зніматися і брати участь у показах. На відміну від, наприклад, Джуді Фостер, зірки-дитини з «Багі Мелуна» та «Лісичок», яка потрапила до кіно через виключну для дитини обдарованість, головною перевагою Міли Йовович була зовнішність. І хоча Джуді Фостер також має завдячувати своїй матері, яка просувала її до кіноолімпі, саме акторська досвідченість привела до вражаючого художнього прориву юної Фостер у «Таксисті» Мартіна Скорсезе, дарма, що романтичної повії була занадто суперечливою для скарівських академіків. Що ж до Міли, то режисери почали експлуатувати її німфеточну привабливість, тому зараз вона досить тверезо оцінює свої акторські здібності, хоча, можливо, жалкує за втраченими можливостями. Після прем'єри драми «Чаплін», коли відгуки преси були досить прохолодними, Міла сказала: «Вийшло не дуже, але вище голови не стрибнеш. Коли мені було 12 чи 13, ніхто не запрошував мене зніматися в фільмах Мартіна Скорсезе». Але жаліти на бідність вже не доводилося: на початку кар'єри Міла заробляла по 3,5 тисячі доларів щодня, а свій перший мільйон одержала в 15 років.

Потім Міла, 16-річна акселератка, знялася у фільмі «Каффе» із кумиром молоді Крістіаном Слейтером і тож почала курити маріхуану. Галині довелося зібрати невелику суму в кулак. Далі Міла влаштувала матері ще один сюрприз — утекла зі зйомок фільму «Під кайфом і в сум'ятті» для того, аби «вистрибнути» заміж. Але дівчина не була такою вже бунтаркою. Можливо, через свою зайнятість вона і не знала життя, була в чомусь наївною. Давався звичайний прес, під яким перебувала Міла, і цікавість, характерна для її віку. Галина все це розуміла. Тим більше, що неприємних сюрпризів, які доводили Мілу до істерики, а Галину змушували вкотре виявити залізну волю, вистачало. Богі засудили на 20 років за маніпуляції з медикаментами. У тюрмі Міла бачила батька лише один раз (зараз підтримує його, однак вони не спілкуються). Отже, Міла так і залишилася відповідальною за всю сім'ю.

Зрозуміло, після цієї суєти Міла захотіла, щоб поруч був хтось надійний, і в 22 роки вийшла заміж за уславленого режисера, старшого за неї на 16 років. Галина назвала шлюб Люком Бесоном дитячим, знаючи, що французька людина оркестр завжди з легкістю одружується зі своїми музами (як от з Анн Парійо, зіркою «Нікіти»), а потім знаходить нове джерело натхнення, і казка закінчується. Але Міла усвідомлювала лише одне: її приваблює сила. «Ти працюєш з ним і знаєш: завтра він нікуди не дінеться. Ти ж бо його актриса. Дуже легко закохатися в того, на кого ти можеш покластися. Для мене важливе відчуття безпеки. Я можу розслабитися тому, що мій чоловік поруч. І він буде поруч для мене сьогодні й завтра... Я хочу, щоб мій чоловік був сильним – і фізично, і духовно». Шлюб з Бесоном був короточасним, але плідним. У Міли з Люком народилося двійко дітей, що

правда, одне дитя – «П'ятий елемент» – стало зіркою світових екранів, а друге, «Посланниця: Історія Жанни Д'Арк», хоча й бажане, але не виправдало великих сподівань своїх батьків і навіть стало непрямою причиною їх розлучення: розчарований Люк знову пішов шукати джерело натхнення. Щоправда, Міла не залишилася для кіно «покинутою нареченою». За відсутності вражаючої акторської індивідуальності, але завдяки досвіду мами-агента, кінокар'єра Міли вибудована досить грамотно. Їй доводилося брати участь у доволі серйозних проектах, як-от: «Готель «Мільйон доларів» Віма Вендерса за сценарієм Боно, фронтмена групи «U2» (нагорода Берлінського кінофестивалю у 2000 році), в художньо вартісних фільмах «Золотий пил» Майкла Вінтерботтома, «Під кайфом і в сум'ятті» Ричарда Лінклейтера, «Чаплін» Ричарда Атенборо, «Його гра» Спайка Лі. Хоча акторські досягнення Міли невеликі, вона мала змогу «засвітитися» в цікавих картинах, працювати з висококласними режисерами й партнерами, серед яких Роберт Дауні-молодший, Мел Гібсон, Джон Малкович, Фей Данавей, Дензел Вашингтон. З іншого боку, Міла не оминає комерційне кіно. У 2001 році вона знялася в фільмі «Обитель зла» за мотивами відомої комп'ютерної гри. Стрічка, де героїні Міли доводиться боротися із зомбі, мала непогану касу у світовому прокаті. Вирішено було зняти продовження. «Обитель зла-2. Апокаліпсис» збрала 129 млн. доларів. У фільмі Міла сама виконує трюки, але потім їх повторює дублерка. Тренування для подібних картин відбуваються по чотири місяці. Працювати доводиться ночами. Але, на думку Міли, воно того варте: «Успіх – це чудово. Але я в той же час розумію, що за «Обитель» Оскара не отримаю». Проте Міла, можливо, отримає інший бонус – сценариста і продюсера фільму Пола Андерсена, з яким у неї зав'язалися романтичні стосунки. Можливо, Міла знайшла власний образ у кіно – андрогінний тип жінки-воїна у фільмах дії «Обитель зла», «П'ятий елемент», «Жанна Д'Арк», безтілесний і дивний на зовнішність. Повна протилежність жіночності, яку уособлює, скажімо, Моніка Беллуччі. Тож коли говорять про шкідливий вплив добровільних голодувань серед підлітків, часто згадують Мілу як уособлення дівочих ідеалів.

Однак подібна зовнішність є запорукою успіху на світових подіумах та на обкладинках видань про моду. Паралельно з роботою в кіно Міла робить карколомну кар'єру в модельному бізнесі. Знімається в рекламі компаній L'Oréal, Revlon, Versace, Calvin Klein. Як модель Міла експериментує із зачісками, образами, кольором волосся і завжди залишається вражаюче органічною. Так блискуче змінюватися може лише жінка-хамелеон Лінда Євангеліста, на яку Йовович чимось схожа. Сама Міла згадує, що перші уроки з догляду за зовнішністю вона отримала від своєї красуні-матері. У свої тридцять років Міла все ще не може знайти себе. У неї не було ролей, де б вона грала дорослих жінок, та й сама вона визнає, що в душі залишається незахищеним підлітком. У Міли були відчайдушні спроби зосередитися на чомусь одному, вона намагалася залишити подіум, не знімалася в кіно, в рекламі. Три роки Йовович цілком присвятила музиці, жила в Англії, де в неї була своя фольк-група. Музичний альбом The Divine Comedy («Божественна комедія», 1994) вийшов накладом 200 тис. примірників і дістав схвальні відгуки критики і знаменитостей. За стилем композиції альбому схожі на фольк із виразним кельтським звучанням. У Міли досить

приємний, високий тембр голосу. До альбому включено також композицію «Na luzhaike», що виконується українською мовою. «Я не заробляю цим гроші. Музика – моя пристрасть. Я записую диски, а потім розмішую їх на мою сторінку в Інтернеті, щоб люди могли слухати їх безкоштовно. Має ж бути в житті щось таке, що не можна перевести в гроші!» Міла входить до п'ятірки найбагатших моделей світу, тож може собі це дозволити. Вона розуміє, що не буде моделлю вічно, тому засновує власну фірму з дизайну одягу. Це ще одна сфера її діяльності, й справді те, на чому Міла знається. Разом із подругою Кармен вона створює оригінальний одяг з тканин, що вже вийшли з серійного виробництва. Вбрання від Міли досить популярне й відоме по обидва боки океану, дарма що іноді здається, ніби створене воно для мешканців з інших планет. Це не дивно, адже скроїла його Лілу – одна з чудернацьких істот світового кіно, героїня химерного «П'ятого елемента».

Що ж до приватного життя, то Міла так само залишається «на своїй хвилі». Галина Логінова зазначає, що донька вдалася не в батьків, які обожнювали галасливі вечірки і радянські ресторани, а «сама в себе». Зірка світового кіно і подіуму багато сидить удома: займається дизайном, малює, пише музику на комп'ютері. Обожнює скейтборд, графіті, каже, що читає Пушкіна, поезію Срібного віку і Бальзака. Не дослухається до чужих оцінок – ні поганих, ні хороших. Усе ще іноді робить матері сюрпризи: Йовович двічі випускали під заставу (за вживання наркотиків і хуліганство). Іноді Йововичі надають допомогу і притулок тим, хто приїхав здійснювати свою мрію до Голлівуду. Так, зірка гучного російського фільму «Злодій» (режисер Павло Чухрай) Катерина Реднікова протягом певного часу мешкала в домі Міли й Галини в Лос-Анджелесі, де напевно отримала кілька уроків із виживання на «фабриці мрій».

Іноді Міла зачаровано передивляється старі фільми за участі своєї молоді мами. Раніше Галина через зрозумілі причини не приєднувалася до цих ностальгічних кіносеансів. Однак останнім часом у неї виникла можливість реалізувати глибоко приховані й напівзабуті таланти: вона повернулася на знімальний майданчик як актриса. У 2002 році в Америці відбулися її перші після тривалої перерви зйомки. Зараз Галину запрошено для роботи в російському серіалі. Незважаючи на відстань (Міла має квартири в Нью-Йорку і Парижі, постійно перебуває в літаках між Міланом і Токіо), мати й донька постійно спілкуються: телефонують одна одній, радяться щодо зйомок, планів, чоловіків тощо. Усім, що в Міли є, – і успіху, і зовнішності, і працездатності, – вона завдячує своєму корінню: матері і слов'янському походженню. Розчаровує лише те, що, незважаючи на заяви Міли («Я – митець. Я ніколи не буду зніматися в поганому фільмі, адже робота моделі приносить мені достатньо грошей»), доходів від модельного бізнесу все ще не вистачає. Міла мріє про роль Олександри Федорівни, дружини царя Ніколая II, але на сьогодні вдовольняється ролями у психологічному трилері «Зів'янення», де партнером Міли виступає Біллі Боб Торнтон, і в картині про полювання на вампірів «Ультрафіолет».

У будь-якому разі, можна стверджувати, що це історія про людей, які свого часу виявили силу волі, рішучість та навіть авантюризм, аби досягти успіху в житті. До Києва Міла приїхала разом із матір'ю. Можна лише здогадуватися, які емоції переживали мати й дочка.